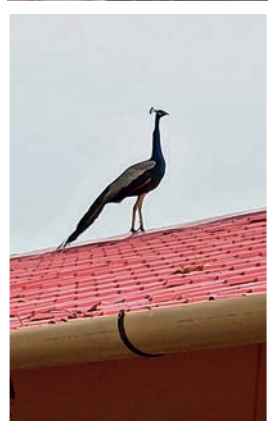

We wachten vol ongeduld tot deze plek volloopt met kleine kinderen en de muren weerklinken met hun vrolijke lach !

Wij blijven verder bouwen !

Ons nieuwe kleuterschoolgebouw in de Sint-Antoniusschool in Dugawar is klaar om leerlingen te verwelkomen ! De kleuterklasjes voor peuters en

kleuters tot en met de laatste kleuterklas zullen vanuit het lagere schoolgebouw hierheen verhuisd worden. We hopen daarmee de levens van duizenden kinderen drastisch te veranderen. Wij danken u, die ons hebt geholpen bij de verwezenlijking hiervan. U zal zich herinneren dat we besloten hadden om dit nieuwe gebouw op de campus op te richten omdat het lagere schoolgebouw helemaal vol zat.

De funderingen en de ruwbouw waren af tegen eind maart en de rest van het werk is voltooid na het opheffen van de lockdown, in de loop van de laatste drie maanden. Zoals we al aankondigden, werden de kosten voor de bouw gedrukt door te werken met metalen dakplaten. Dergelijke bouwtechnieken zijn gangbaar in Zuid India, maar ongezien in Noord India. Roy Mathews, onze directeur, is afkomstig uit het zuiden en paste zijn knowhow toe op dit gebouw. De uitvoering van het dakwerk werd toevertrouwd aan de lasser in het dorp, onder strikte supervisie. Het meubilair voor de kinderen werd gemaakt van oude vensterluiken van het hoofdgebouw, waarvan de kleuren waren

Het gebouw is een replica van de lagere scholen in het zuiden van India. In het noorden zie je deze bouwstijl gewoonlijk niet.

vergaan. Roy Mathews heeft onze schoolcampus getransformeerd met zijn creativiteit en hij is een expert in de recyclage van afval- en afbraakmaterialen afkomstig van de campus, maar daarover later meer.

Toen de school werd gesloten werkten onze lokale werknemers, zoals de tuinlui, chauffeurs, enz. op de werf.

Oude ruiten in glasvezel worden omgevormd tot tafels voor het nieuwe gebouw.

Gender stereotypering doorbreken

Bij het begin van de lockdown op 24 maart vorderden de gastarbeiders de steden en keerden terug naar hun dorpen. Ook in ons projectgebied zagen we velen van hen terugkeren. Maar in april zijn oogstmaanden in de staat *Uttar Pradesh*, dus vonden de meesten van hen ter plaatse werk. Maar na enkele weken was de oogsttijd afgelopen en zaten zij zonder werk. De weken en de maanden gingen voorbij, en zonder regelmatig inkomen kregen ze het lastig om hun gezinnen te onderhouden. De overheid steunde de armen door essentiële voedingswaren uit te delen, zoals granen en olie, enz. Deze bescheiden ondersteuning hielp wel wat. In ons projectgebied gingen de leden van de zelfhulpgroepen hulp bieden aan degenen die problemen hadden. Via de zelfhulpgroepen werd aan degenen die het moeilijk hadden leningen toegekend. Onze staf vroeg aan de *Block Development Officer* (de verantwoordelijke voor de ontwikkeling in onze regio - BDO) om onze zelfhulpgroepen wat werk te bezorgen. Op dat moment was één van de projecten binnen het overheidsprogramma het vervaardigen van openbare informatieborden (*Citizens' Information Board* - CIB). Deze

borden verspreiden de nodige informatie over overheidsprojecten in de omgeving, bijvoorbeeld wegenbouw. De regio *Asmoli* had 700 van zulke borden nodig. De BDO kent onze organisatie goed en was bereid om dit werk uit te besteden aan onze zelfhulpgroepen.

Het ging meer bepaald om het gieten van betonnen voetstukken, het manipuleren van staaldraad, het verven van de borden en het beschilderen ervan met de teksten, en ten slotte het versturen van de borden naar hun bestemming. In India wordt dit soort werk voor het overgrote merendeel door mannen verricht. Vrouwen uit de dorpen, waar het kastensysteem en de bijhorende arbeidsverdeling nog steeds gelden, komen er niet bij te pas. Het was dan ook een hele uitdaging voor onze vrouwen om dit patroon van arbeidsverdeling en gender stereotypering te doorbreken. Maar het is hun wél gelukt !

We gaven de opdracht aan onze zelfhulpgroepen in de dorpen *Dugawar* en *Rahrai*. Eerst waren ze ervoor beducht omwille van de praktische aspecten van het werk, maar gesteund door hun families besloten ze toch aan het project te beginnen. Naarmate ze de nodige vaardigheden aanleerden, maakte hun aanvankelijke angst plaats voor zelfvertrouwen en een sterker gevoel van eigenwaarde.

De vrouwen leerden met plezier nieuwe vaardigheden.
« We zijn nu vol zelfvertrouwen en hebben een sterk gevoel van eigenwaarde. »

De overheidsambtenaren die het productieproces kwamen inspecteren waren verbaasd bij het zien van de efficiënte organisatie van de groep.

Als hun huishoudelijk werk klaar was, kwamen ze bijeen om samen aan het project te werken. In het begin keek de dorpsgemeenschap afkeurend op hen neer. Maar de groep was heel sterk en negeerde deze afkeuring. Enkele jaren geleden zouden ze er nog niet aan gedacht hebben om een opdracht als deze te aanvaarden... er is veel veranderd !

Ze werkten op basis van een contract, waarbij ze per afgewerkt stuk 4.500 roepies (50 euro) betaald kregen. De groep moest zelf de nodige materialen kopen en de levering afwerken. Cementharding, schilderen en tekst aanbrengen vereisen meer tijd. Een stuk afwerken kost een maand tijd. Het meeste werk behalve het aan brengen van de tekst en het afleveren van het bord ter bestemming werd door de groep verricht. Er werd een ervaren vakman ingehuurd om elk bord van tekst te voorzien, tegen 350 roepies/stuk. De eerste bestelling van 50 stuks kregen ze in de maand September en op een maand tijd werkten ze die af. De afgewerkte stukken gingen naar de adressen die de BDO had opgegeven. Nu werken ze aan een tweede bestelling. Elk lid van de groep kan op een maand met dit werk zo'n 7.000 roepies verdienen.

Heropening van de scholen

Hoewel de centrale overheid toeliet dat de scholen vanaf oktober weer zouden open gaan voor leerlingen van het 9de tot en met het 12de jaar, moest de regering van elke staat daarover beslissen op basis van de plaatselijke

stand van de pandemie. De piek van de coronaslachtoffers viel in mid-september, maar sommige staten hebben nu nog de grootste moeite om het virus in te perken.

In Uttar Pradesh, waar onze Sinter-Antoniuscholen gevestigd zijn, werd besloten om de scholen te heropenen op 19 oktober voor

Voor de 9de tot en met 12de leerjaren zijn de lessen heropgestart in de Sint-Antoniusschool van Dugawar.

kinderen van het 9de tot het 12de jaar, maar alleen op basis van vrijwilligheid. Schriftelijke toestemming van de ouders was daartoe vereist voor elk kind en de veiligheidsmaatregelen moesten strikt worden toegepast. Voor de heropening kwamen er inspecteurs nagaan of de school er klaar voor was. Vele scholen moesten langer wachten op toelating van de overheden. De Sint-Antoniusschool in Dugawar heropende voor de 9de tot de 12de klas op 19 oktober. Kerala en Tamil Nadu, allebei leerkrachten uit de omgeving, keerden terug naar de campus. De transportfaciliteiten (bussen) worden nog niet hernomen: de leerlingen moeten op eigen kracht op school zien te geraken. Er wordt op de campus accommodatie aangeboden aan wie moeite heeft om op school te geraken. Helaas mogen kinderen tot en met het 8ste leerjaar alleen online onderwijs genieten. Maar onze lokale leerkrachten blijven hier en daar in de dorpen klasjes leiden om te zorgen dat zij niet te ver achterop raken.

initiatief nemen voor een rechtstreekse chat. Het bericht kwam van een van onze leerlingen in het 7de leerjaar aan de Sint-Antoniusschool in Dugawar. Zijn vader is zwaar ziek en hij is bang dat die niet meer zal kunnen werken. Hij vreest ook dat hij zelf zal moeten stoppen met studeren om voor zijn moeder en zussen te zorgen. Hij schreef : « Een beetje hulp van u kan mijn toekomst mooi maken. Help me alstublieft. » Hij zond me ook een afbeelding van de hut waarin ze wonen, om me te laten zien dat ze niet eens een echt huis hebben. Meestal zijn het meisjes die extra steun van ons krijgen, maar als we zien dat de nood echt hoog is, helpen we ook jongens. Dit is overigens maar één van de vele gelijkaardige verhalen die wij horen.

De pandemie heeft honderden miljoenen mensen over heel de wereld loodzwaar getroffen. Veel mensen zijn erg van streek en ongelukkig en een groter deel van de mensheid ziet de toekomst nu somber in. Velen slaken noodkreten. En elke kleine daad van liefde zorgt voor een straaltje hoop in de gebroken harten van de mensen.

Kerstmis herinnert ons aan de liefde van God voor de mensheid. God blijft Zijn liefde op unieke wijze tonen, door elk van onze goede daden, zoals wanneer we dit jongetje helpen.

Dank u voor uw steun, waarmee u de toekomst van zoveel jonge levens mooi maakt! Samen met elk van deze kinderen wens ik u de mooiste zegeningen van God, voor de komende jaren ! **Zalig Kerstfeest en een gelukkig nieuw jaar 2021 !**

Molly Sebastian,
projectcoördinator

« Uw hulp zal mijn toekomst mooi maken »

« Ma'am, I need your help - mevrouw, ik heb uw hulp nodig », in oktober verscheen dit bericht opeens op mijn computerscherm via een persoonlijk chatvenster in Microsoft Teams. Het was 8 uur 's avonds onze tijd, dus in India was het half twaalf. Alle leerlingen kunnen mij bereiken via de Teams online les-app, maar slechts weinigen durven het

Hij beseft dat hij zonder degelijke scholing met geen mogelijkheid op iets beters dan zijn schamele hut zal kunnen hopen.